

este volt, és abban az időben ilyenkor utcán járni tilos volt, így másnap ment el a vastelepre vele. A gyereket kiemelni nem volt mód. Ezért a kutat lezáratta, és az esetet a helybeli hatóságnak jelentette.”

Emmer Erzsébetet Nagyváradon fogták el 1946 áprilisában. A három napos csecsemője holttestét kiásták, a boncolás megtörtént. Az elhalálozás és a kútba kerülés ugyanis február hónapban, tehát hideg időben történt, és a halottat a kútból április elején, vagyis a melegebb idő beállta előtt emelték ki, így feltételezhető, hogy az még a nagyobb fokú feloszlás megindulása előtt jutott a földbe. A holttest további nagyfokú feloszlása az eltemetés után se következhetett be, mégpedig a homokos talaj miatt, ami a holttest kiszáradását, mumifikációját segítette. A falusi temető hullaházában egy erre elkülönített sarokban boncolták fel a csecsemő egyéves holttestét. Emmer Erzsébet bűncselekményt követett el. Mire ő a bíróságon – a nagyapám feljegyzései és elbeszélés szerint – csak ennyit mondott: „Én, Emmer Erzsébet beismerem azt, hogy élve dobtam a gyerekeket a kútba.”

Kávai Katalin

Sínautó

Lassan döcög előre a keskeny nyomtávú sínen Kecskemét felől Bugac irányába egy fura jármű. A burjánzó gaz nagyban akadályozza a haladásban. A sínautó fél óra múlva beér a faluba. Négy szerelő száll ki a kopott karosszériájú járműből. A húsz éve szabad ég alatt álló kézi hajtányt kezdik vizsgálni. Közben felébrednek az éjszakai fagytól dermedt növények és állatok. Egy kiéhezett őzcsapat szikkadt füvet legel egy szeméttelen mellett. Odébb rókák, aranyasakálók kerülgetik a faluszéli dögkutat. A benne heverő, felpuffadt hasú birkatemetet nézték ki zsákmánynak. A szerelők üzembe helyezik a régi hajtányt. Az olajos kezű munkások felpattannak rá, izmos karjukkal hajtani kezdik. A jármű először nagyot csikordul, majd lassan megindul tehetetlenségi erejénél fogva. Pár méter után szikrázva húzzák be a mechanikus vészféket. Filmgyári kamion kanyarodik be a sínekhez futó földúton. Overálba öltözött segédek pattannak ki a vezetőfülkéből. Kitérjék a kamion hátsó ajtaját, és pakolni kezdik a forgatás technikai kellékeit. Szomszédos állatok indulnak napi vándorútjukra a Kolon-tó felé. Már csak egy kis vízfolt csillog a reggeli fényben a halott rétisas kiszáradt fája körül, aszály van. A segédek kameraállványt csavaroznak a hajtány elejére az operatőr mozgatható székével együtt. Két lakókocsi érkezik öltözőnek, majd meghozzák a forgatás sztárját, egy Büchner hangversenyzongorát. Egy rámpa segítségével óvatosan felhúzzák a hangszeret a hajtányra. Az operatőr elhelyezkedik forgatható székében, és ellenőrzi a kameraállást. Az egyik lakókocsiból fekete frakkos férfi lép elő. Keményített ingmellén szikráznak a gyémántgombok. Megigazítja mandzsettáját, hogy ne zavarja játék közben. Egy odakészített mobil lépcsőn fellép a hajtányra, majd frakkja fecskefarkát hátra dobva leül a zongoraszékre. Helyezkedik egy kicsit, állít a szék magasságán, kipróbálja a csillogó rézpedálokat, szertartásosan megpöpögtatja ujjait, végül apró futamokat rögtönöz a zongorán. Sminkesek jönnek, hogy letöröljék homlokáról az izzadságot.

Több próbafelvételt készítenek, majd mindenki árnyékba húzódik a déli nap elől. A zongorista kevert italokat szüröcsölget a lakókocsijában, majd telefonon beszélget a feleségével. Estére koktélpartyt szerveznek a barátaiknak budai villájukban. A stáb úgy négy óra körül ismét felbolydul a délután óarany fényében fürdő pusztában. A hajtány lassan megindul, a munkások izzadtan dolgoznak. Testi erejük kibillenti statikus helyzetéből. Csikorogva mozdul hátán a nehéz zongorával és a zongoristával. Közben teljes erőből szól Bach *Brandenburgi versenye* a sínautóra szerelt hangszóróból. Egy bábéskodó nő pávatollon át figyeli a lebukó Napot. Elszabadult lánc leng a közeli tanyaház istállójának padlásán. Egy korhadt ládába fészket rakott egy bagoly. Karmai közt vergődő mezei pockot tart. Fiai széttépik a rágcsáló testét egy szempillantás alatt. Valaki rozsdás biciklit támaszt egy kerítésfalnak, és belép egy elhagyatott udvarra. A forgatás végeztével a filmesek összepakolnak, a zongorát óvatosan legördítik a rámpán a hajtányról, majd megindulnak lakókocsi-karavánjukkal. A lepusztult sínautót ott hagyják a helyszínen. Másnap hajnalban egy kisfiú pizsamájára kabátot vesz, cipőjét meztlára húzza sietségében. Gitárját kezében szorongatva kisettenkedik az ajtón. Az apja mesélte neki, hogy mindig kell egy kiválasztott, aki reggelente felébreszti a Napot, különben a Földre örök éjszaka borul. A gyerek felmászik a sínautó tetejére, majd halkán gitározni kezd.

